

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 319/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 9929/2013, Rvp 9930/2013, Rvp 9931/2013, Rvp 9932/2013, Rvp 9933/2013, Rvp 9934/2013 a sp. zn. Rvp 9935/2013, zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Martin sp. zn. 18 Er 4937/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5167/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5168/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5166/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4946/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 2169/2012 zo 16. novembra 2012 a sp. zn. 18 Er 4936/2012 z 9. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9929/2013 až sp. zn. Rvp 9935/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 319/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. januára 2013 doručených 7 sťažností obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedených pod sp. zn. Rvp 9929/2013 až sp. zn. Rvp 9935/2013, ktorými namietala porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Er 4937/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5167/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5168/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5166/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4946/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 2169/2012 zo 16. novembra 2012 a sp. zn. 18 Er 4936/2012 z 9. novembra 2012 (ďalej „namietaný postup“ a „napadnuté uznesenia“).

Napadnutými uzneseniami okresný súd vylúčil súdneho exekútora JUDr. R. K. z vykonávania exekúcie z dôvodu, že bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie, pretože existujú pochybnosti o jeho nestrannosti z objektívneho hľadiska, reflektujúc a rešpektujúc tak názor ústavného súdu uvedený v náleze sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011.

Sťažovateľka v sťažnostiach tvrdí, že okresný súd napadnutými uzneseniami a postupom v označených konaniach „*ex offio rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie. Práve označené uznesenie a postup všeobecného súdu, ktorý viedol k*

jeho vydaniu, sťažovateľ napáda z hľadiska porušenia jeho základných, nižšie definovaných, práv...“.

V závere svojich sťažností sťažovateľka uvádza, že vzhľadom na to, že zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov nepripúšťa, aby podala proti napadnutým uzneseniam okresného súdu „*odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok, je splnená formálna podmienka upravená ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol, že jej v petite sťažností označené práva, resp. označené články ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, boli napadnutými uzneseniami a postupom okresného súdu porušené, a v nadväznosti na to navrhuje, aby napadnuté uznesenia zrušil. Sťažovateľka sa napokon domáha aj priznania finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namieta porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9929/2013 až sp. zn. Rvp 9935/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to vyplýva z bodu I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu

Ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenia boli vydané vyššími súdnymi úradníkmi okresného súdu.

Podľa čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakaťel, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 OSP), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Ústavný súd už v tejto súvislosti konštatoval, že „Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov štátnym zamestnancom. Proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje sudca, a to aj vtedy, ak osobitný zákon odvolanie alebo iný opravný prostriedok nepripúšťa.“ (IV. ÚS 200/07).

Sťažovateľka v daných prípadoch nepostupovala v súlade s poučením v napadnutých uzneseniach o možnosti podať proti ním opravný prostriedok (odvolanie) na okresný súd do 15 dní, ale priamo sa obrátila na ústavný súd.

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľkou namietané porušenie niektorého z jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka mala v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu svojich práv, ktoré mali byť napadnutými uzneseniami okresného súdu a ich postupom podľa jej názoru porušené, pričom to, či ho využila, alebo aj nevyužila, v sťažnostiach už neuviedla.

Z okolností danej veci vyplýva, že oprávnenie sudcu rozhodnúť o namietanom postupe a napadnutých uzneseniach okresného súdu vylučuje v tejto veci právomoc ústavného súdu, ktorý by ju mohol uplatniť iba vtedy, ak by už sťažovateľka nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a tiež zo záverov a právneho hodnotenia skutkových okolností daných prípadov ústavný súd sťažnosti sťažovateľky už pri ich predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie [§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 396/2012)].

Vzhľadom na odmietnutie sťažností sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2013